

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI *Nedjelja, 27. listopada 2019.* [\[Multimedia\]](#)

Otvirati nove putove navještanja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Misom slavljenom jutros u Svetome Petru zaključena je Posebna skupština Biskupske sinode za Panamazonsku regiju. Prvo čitanje, uzeto iz Knjige Sirahove, podsjetilo nas je na polazište toga hoda: zaziv siromaha, koji „prodire kroz oblake“, jer Gospodin „sluša molitvu potlačenoga“ (Sir 35, 17.13). Vapaj siromašnih, zajedno s vapajem zemlje, došao nam je iz Amazonije. Nakon ova tri tjedna ne možemo se pretvarati da ga nismo čuli. Taj vapaj siromašnih, zajedno s vapajem mnogih drugih unutar i izvan Sinodske skupštine – pastira, mladih, znanstvenika – potiču nas da ne budemo ravnodušni. Često smo čuli izreku „kasnije je prekasno: ta fraza ne smije ostati kao slogan.

Što je bila ova Sinoda? Bio je to, kao što kaže sama ta riječ, *zajednički hod* tijekom kojega nas je Gospodin hrabrio i tješio. Za vrijeme toga hoda jedni druge smo gledali u oči, slušali iskreno jedni druge i ne skrivajući teškoće iskusivši kako je lijepo ići naprijed ujedinjeni, kako bismo služili. Potiče nas u tome apostol Pavao u današnjem drugom čitanju: u jednom za njega dramatičnom trenutku, dok „se već prinosi za žrtvu ljevanicu i prispjelo je vrijeme njegova odlaska“ (usp. 2 Tim 4, 6), piše, u tome času: „Gospodin je stajao uza me, on me krijepio da se po meni potpuno razglasi Poruka te je čuju svi narodi“ (r. 17). Evo posljednje Pavlove želje: ne traži nešto za sebe ili za nekoga od svojih, već za evanđelje, kako bi se navjestilo svim narodima. To je na prvom mjestu i ima najveću važnost. Svaki se od nas mnogo puta zapitao što mu je činiti dobro za vlastiti život; sada je trenutak; zapitajmo se: „Ja, koje dobro mogu učiniti za evanđelje?“.

Tijekom Sinode smo se to pitali, želeći započeti nove putove u navještanju evanđelja. Naviješta se samo ono što se živi. Kako bismo živjeli na Isusov način, kako bismo živjeli na način evanđelja, moramo izići iz sebe. Osjetili smo dakle poticaj da zaplovimo na pučinu i napustimo ugodne obale naših sigurnih luka te uđemo u duboku vodu: ne u močvarne ideološke vode, već na otvoreno more gdje nas Duh poziva da bacimo svoje mreže.

Za put koji nam predstoji zamolimo zagovor Djevice Marije, koju se časti i ljubi kao Kraljicu Amazonije. To je postala ne osvajanjem, nego „inkulturiranjem“: poniznom hrabrošću majke postala je zaštitnicom svojih malenih, obrana potlačenih. Uvijek idući prema kulturi narodâ. Ne postoji standardna kultura, ne postoji čista kultura, koja čisti ostale; postoji evanđelje, čisto, koje se inkulturira. Njoj, koja je u siromašnoj kući u Nazaretu brinula za Isusa, povjerimo najsiromašniju djecu i naš zajednički dom.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, svoje misli upravljam dragom libanonskom narodu, a posebice mladima koji posljednjih dana prosvjeduju zbog društvenih, moralnih i gospodarskih problema i izazova u zemlji. Sve uključene strane pozivam da na putu dijaloga potraže pravedna rješenja i molim se Blaženoj Djevici Mariji, Kraljici Libanona, kako bi, uz pomoć međunarodne zajednice, ta zemlja i dalje bila mjesto mirnoga suživota i poštivanja prema dostojanstvu i slobodi svake osobe, na dobrobit čitavog Bliskog Istoka, koji veoma mnogo trpi.

[...]

Ovo je posljednja nedjelja mjeseca listopada, misijskoga mjeseca, koji je ove godine imao izvanredan karakter, i ujedno mjeseca krunice. Ponavljam poziv da se moli krunica za misije u današnjoj Crkvi, posebno za misionare i misionarke koji nailaze na velike teškoće. Istodobno nastavimo moliti krunicu za mir. Evanđelje i mir idu zajedno.
